

020830-1

V dnešní příloze Lidovek odpovídá Miloš Forman na poslední otázku Aleny Plavcové, zda s léty přišel „už na nějaký smysl života“ provokativně nesmyslně: „Já si myslím, že smyslem života je žít ho a kecat o něm.“ Je to skvěle „blbá“ (židovská, a proto mazaná) odpověď na „blbou“ otázku (protože se táže gój, navíc žena); ale právě proto to stojí za analýzu a bližší přezkoumání. Má-li totiž smysl života spočívat v jeho žití, pak život sám musí mít smysl uprostřed neživota a dokonce proti neživotu. A protože „smysl“ náleží ke skutečnostem, které mají různé „hodnoty“, a to nejen kladné, ale i záporné, záleží smyslnost života na tom, *jak* je žit. A právě proto je třeba o životě a o způsobu, jak jej žijeme, také „kecat“. Pro smyslnost žitého života je tedy důležité promlouvání, rozmlouvání, a to znamená také přemýšlení – zkratka LOGOS. LOGOS je nejen „slovo“, ale je to také – a to už pro staré řecké myslitele – to, co životu (a vůbec všemu) dodává a garantuje jednotu, integritu. Smysl musí být totiž jednotný, sjednocený, nemůže být vnitřně rozporný. A tak vidíme, že zdánlivě nesmyslná, „blbá“ odpověď Formanova může být pochopena jako skrytě, možná skrývaně, zakrývaně smyslná.

(Písek, 020830-1.)